

Ngôi nhà phố nhỏ của đời thường

Tác Giả: Pháng Linh / Vián Đông
Thứ Tư:, 30 Tháng 12 Năm 2009 07:24

"Có những đêm vắng lặng, tôi đau lòng nghĩ tới căn nhà nhỏ; nghĩ tới những công việc cũng đang giảm mình trong xã hội; nghĩ tới hai đứa con bất hạnh thì u và ng mẹ cha, nghĩ tới các bác sinh thành tuổi già sức yếu."

Bà Diáng Thị Nguyát Ánh (bên trái) khi còn ở Trung Tâm Huán Luyán Cảnh sát Quác gia, Viát Nam.

(ghi theo lời kể)

Không phải danh nhân cũng không phải khoa học gia Mỹ gốc Việt ở thành phố Hoa Thịnh Đốn trùng tên họ, những bà Diáng Thị Nguyát Ánh, phu nhân của cựu thiáu tá cảnh sát quốc gia Phan Tấn Ngáu, cư dân thành phố Garden Grove, Nam California, tôi có một ý chí phi thường của một người phố nhỏ mà một nách hai con thơ liáu chát vát bián tìm tá do.

Bà chắc hẳn tâm sự cùng tôi những mất mát thân trong gia đình đã cùng nhau hiáu, sẻ chia. Tôi phải năm lần bảy lượt thuyết phục, năn nỉ xin được phép trở về lòng với bạn bè cũ xa, sau khi nghe lời những câu chuyện của bà...

Xáa...

Những năm trước 1975, gia đình tôi rất nghèo, cùng đùm bọc đỡ đái mái nhà được số tiền huyán châu thành Cà Mau. Cha tôi làm thầy giáo dạy kèm trẻ ở nhà kiám chút tiền nuôi ba đứa con gái ăn học. Là người chị cả trong gia đình, tôi tự thấy phải ráng học, và nhờ đó mà vượt lên thành công, lên lớp tiếp tục bậc. Tôi trở về quê nhà lên Bạc Liêu, lên Sóc Trăng, rồi được thành phố

C&n Th&, đ&u đ& c b&ng tú tài, ai n&y đ&u m&ng cho tôi. Th&nh khi hai em l&n đ&n, chi tiêu trong nhà m&i lúc m&t nhi&u h&n, tôi nghĩ đ&n chuy&n ph&i làm m&t vi&c gì đó đ& ki&m ti&n. Tình c&, bi&t H&c Vi&n C&nh Sát Qu&c Gia & Sài Gòn tuy&n h&c viên, tôi ghi danh vào tr&ng ch& đ& có vi&c làm, có l&ng thôi. Tôi không có ch& khác đ& ch&n l&a.

Tôi và ng& i ch&ng hi&n nay g&p nhau & h&c vi&n. H&i đó, ai cũng bi&t r&ng nhóm h&c viên chúng tôi g&m m&t đám con trai, con gái đ& c tuy&n vào tr&ng hu&n luy&n nhân viên ngành c&nh sát. Th&nh tho&ng, chúng tôi cùng tham gia các bu&i công tác chung, nh&ng ít có c& h&i làm quen nhau.

M&t hôm trong bu&i s&n s&a tr&i, trong khi m&i ng& i l&ng x&ng v&i công vi&c thì tôi ch&y xu&ng b&p vì nghĩ r&ng "mình là đàn bà con gái, xu&ng b&p ki&m vi&c là t&t nh&t". Chúng tôi làm n& c chanh đ& các anh u&ng cho đ& khát trong khi lao đ&ng c&t l&c.

Tình c&, hai chúng tôi g&p nhau & gian b&p, chào nhau r&i m&nh ai n&y lo vi&c c&a mình. Không ng&, đó là l&n g&p g& đ&u tiên hình nh& do duyên tr&i dung r&i cho nh&ng ng& i đã có n& v&i nhau t& ki&p nào, g&p nhau. Chúng tôi b&t đ&u quen nhau, h&n hò đi ch&i, và cu&i cùng làm l& thành hôn, cùng đ& c b& nhi&m v& t&nh Tây Ninh làm vi&c.

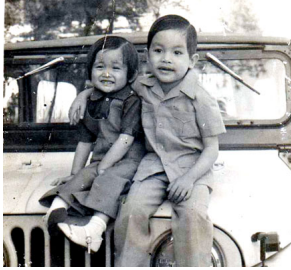
Năm 1975, tôi mang lon đũa úy bít mọt lọt vôi chong tôi tởi tởnh Tây Ninh. Có hai đũa bít giam ở Cây Cỏy, Tây Ninh thuở c vùng biên giới. Hai đũa con nhớn gồm mọt trai khoẻng 5 tuởi và mọt gái 3 tuởi đũa ở nhà vôi ngoởi tởi tởnh Long An. Cha mọt tôi đã chuyởn tở Cà Mau đũa n Long An đũa ở gia đình chong tôi.

Ở tù, tôi mọt hiởu tâm trởng của ngoởi lâm vào cởnh ngo "nhởt nhởt tởi tù, thiên thu tởi ngoởi". Có nhởng đêm vởng lỏnh, tôi đau lòng nhở tởi cởnh nhà; nghĩ tởi chong cũng đang giam mình trong xà lim, khám tởi; nghĩ tởi hai đũa con bít hỏnh thiởu vởng mọt cha, nghĩ tởi các bít sinh thành tuởi già sỏc yởu... Tở trở c đũa giới, hỏ vởn sỏng bởng nhởng đũa ngo lỏnh cởa chúng tôi. Đùng mọt cái, tởt cở đũa tan biởn, không biởt hỏ sinh sỏng ra sao, ở mỏnh thỏ nào.

Thởi gian đũa đũa trôi, nhiởu chỏ em đũa đũa đũa cỏ thỏ, chỏ còn mình tôi bở nhởt riêng trong mọt cái chỏi tranh, bởn bở kỏm gai, canh phòng cởn mọt. Tôi lo buởn mọt khi nghĩ tởi tởng lại. Tôi biởt các con tôi đang thỏt hỏc, lỏu lỏng giới a chỏ đũa. Tôi đoán rỏi tôi cũng sỏ bở vởt lỏi đũa đó giới a đũa tởi.

Thởy Ngoởi khó nghèo quá, tôi xin cho hai đũa con cùng vào tù. Thỏnh thoởng má tôi đũa n vùng biên giới Cây Cỏy thăm nuởi.

Cán b tr i giam cho tôi mua g o, n u ăn cho hai đ a nh . M y đ a nh v n h n nhiên rong ch i trong sân tr i giam.

Hai con nh c a bà Nguy t Ánh và ông Phan T n Ng u.

Cháu không hi u r ng m t tôi đã ráo ho nh vì không còn có th khóc cho ph n đ i b t h nh. H i y, n u không có hai đ a con làm ni m an i, ch c tôi đã n i điên vì tuy t v ng.

Sau ba năm b giam c m, tôi đ c th . Tr c đó, ba má tôi b ép r i nhà Long An, đ y t i vùng r ng hoang B n Súc, t nh Bình D ng. H ch đám r ng tr c m t và b o "hãy t đi tìm cu c s ng". Cha tôi đã ngoài 70 tu i, v n l n l i vào r ng đ n cây d ng chòi mà , đ ch con mình tr v có m t ch n ng thân.

Khi ra tù, tôi và hai con nhỏ tìm đ... n. Tôi xin đ... c dùng chút s... h... c d... y kèm cho các cháu, cũng đ... có c... h... i d... y ch... cho hai đ... a con d... t đ... c c... a mình, và đ... kh... i vào r... ng đ... n c... i. Nh... ng h... t... ch... i, nói: "Bà đi d... y s... làm h... h... ng con c... a dân" (?)

Cùng đ... ng, tôi xu... ng Cà Mau s... ng lang thang ki... m m... i v... t bi... n. Bi... t c... c kh... , bi... t đ... i di... n v... i s... hi... m nguy, ch... t chóc nh... ng chúng tôi không còn con đ... ng nào khác. L... n đ... u tiên ý đ... nh v... t biên không thành, tôi b... b... t cùng v... i ch... tàu. M... i ng... i ch... y tán lo... n, nh... y ùm xu... ng sông nên thoát thân. Tôi k... t hai đ... a con nhỏ nên không thoát đ... c. Tôi có mang theo trong mình m... y s... v... l... nh tuy... n d... ng, đêm đó ... trong tù đã nhai nu... t h... t. Đúng nh... suy đoán c... a tôi, đêm đó cán b... tr... i giam xét gi... đ... , và không tìm đ... c gi... y t... gì h... t.

... tù ra, tôi l... i v... B... n Súc, Bình D... ng. T... chòi ra l... ph... i đi 5 cây s... đ... ng r... ng. V... t... m, mà tính đ... ng đi ti... p, nh... ng chuy... n v... t biên tr... n ai, th... y cái ch... t tr... c m... t.

L... n th... hai, tôi l... i xu... ng tàu, nh... ng hai - ba l... n n... a đ... u b... t thành, có khi ra gi... a bi... n thì m... i bi... t tàu không có tài công ph... i quày tr... vô. Ch... tàu th... mình ... ch... nào thì mình ph... i l... p t... c t... n li... n trong đêm đ... tránh công an. L... n chót, h... đ... u gi... a con sông nhỏ, b... t m... t cái cây nhỏ đ... mình đi lên. Tôi d... n đ... a con

gái nh& lên ghe đ& c r& i, t& i th& ng con trai, nó loay hoay th& nào mà té ùm xu& ng sông. Ph& n x& t& nhiên c& a tôi là nhào theo, ch& p đ& c nó, c& hai m& con cùng chìm xu& ng dòng sông. May nh& tôi m& c chi& c áo gió nên hai m& con n& i lên, nh& v& y mà lóp ngóp bò vào b& s& ng sót, tr& v& Cà Mau v& i đôi chân không vì m& t h& t gu& c dép.

Th& y th& ng con trai khóc lóc không mu& n đi. Con gái thì nói "đi n& a m& , đi n& a". Có đ& a con gái nâng đ& tinh th& n, t& i hôm đó, tôi quy& t đ& nh quày tr& v& ch& cũ đi n& a, chi& c ghe gi& u trong b& i b& teo, b& rò n& c, m& i ng& i ph& i thay phiên nhau tát n& c, r& i đ& n m& t ch& kín đáo trét ghe kín xong m& i đi n& a. L& n đó chúng tôi thoát đ& c đ& n Thái Lan.

Nh& ng ngày lang thang trên sông n& c, trong b& i r& m, tôi không ăn u& ng gì cũng no. M& y đ& a nh& xin c& m c& a ng& i l& , th& y ai có thì xin ăn cho đ& đói. Tôi không chu& n b& gì h& t, ch& p nh& n ho& c đ& c t& t c& ho& c ch& t.

Đó là l& n đi trót l& t. Tháng Ba, năm 1980, chúng tôi t& i Thái Lan, tháng 6 năm đó, ba m& con tôi t& i M& , và đó là chuy& n chót mà tr& i t& n& n Thái Lan còn nh& n ng& i. Nh& ng chuy& n khác sau này ph& i đ& i h& ng qua Nam D& ng.

Khi v&a đ&t chân t&i b& bi&n Thái Lan, tôi n&m trên bãi cát Songla khóc n&c n&, khóc hoài, khóc mãi, khóc hàng giờ đ&ng h&. Khóc cho đ& vì bi&t t& nay mình không còn kh& nh& th& n&a. Tôi nghĩ, Thái Lan tuy ch&a ph&i là n&i mình mu&n, nh&ng đ&n đ& đ&t l& thì cu&c đ&i mình có th& thay đ&i t&t h&n. H&i & nhà, tôi không đ& đ& nói nh&ng gì mình nghĩ, tr& đ& khi mu&n nói đ& u gì ph&i d&m tr& đ&, d&m sau, vì s& quá. Lúc m&i & tù ra, h& t&i nhà ki&m soát t&ng ch&p, nói v&i tôi: "Sao ch& thu&c bài quá". Đó là nh&ng bài h&c, n&u không thu&c, ch&c tôi đ& "m& xanh c&".

...Nay

Đ&nh c& t&i thành ph& San Jose, B&c California, tôi v&a đi may ki&m s&ng, v&a đ&a đón con đi h&c m&i ngày, sau này m&i v& Nam California. Lúc đ&u, tôi d&y m&y con tôi h&c Anh văn, nh&ng v& sau thì nó d&y l&i cho mình. Mình l&n tu&i, tr& nên ch&m ch&p, khó nh&.

Trong 15 năm, hai đ&a nh& thi&u v&ng ba, m&t mình tôi b& đ&n ch&i nuôi con. Sau 18 năm xa

cách, gia đình ch... ng v... , cha con m... i đ... c
trùng phùng. Nh... ng h... i đó tôi không th... y kh...
chút nào, vì nghĩ r... ng mình đã ... tù đ... c thì kh...
c... nào cũng tr... i qua đ... c. Tôi nghĩ, có tr... c... p
c... a chính ph... hay không v... n s... ng đ... c, b... ng
giá nào, v... i đ... ng l... ng c... nào cũng s... ng đ... c.

Làm l... ng thì ai sao mình v... y. Tôi ch... p nh... n
hi... n t... i vì nghĩ mình v... n còn may m... n, nh... có
hai con nh... mà b... tù 3 năm, ch... b... n đ... ng
khóa c... a tôi có ng... i tù t... i 12 năm.

Ông bà Nguy t Ánh - T n
Ng u (bên trái) t i Hoa K .

Nay thì tình hình kinh tế khó khăn, tôi bắt đầu c dĩ
m i ph i i nhà ng i không. Cũng nh bao
nhiều ng i đàn bà khác, có ch ng, có con thì
ph i lo cho con nhi u h n, vì nó là t ng lai c a
mình sau này. H i còn i trong n c, k t ph i lo
cho cha m và các em, nên ph n lo cho con
không đ c t m t t. May thay, không có đ a
nào nghi n ng p là h nh phúc l n nh t đ i r i.

Tôi v n nh lúc cháu đi h c, th nh tho ng nói
ph i i l i h c thêm, tôi vào t n l p, ch yên tâm
khi t n m t nhìn th y con đang ng i trong l p.
Trong xã h i bây gi , các em h c sinh c p b
khi đang đi h c làm mình cũng lo.

Con gái tôi bây giờ là bác sĩ giỏi, làm việc ở thành phố khác. Mỗi khi đi công tác cứ đi đâu thì tôi bay lên mua quà cho con ăn.

Mình tôi qua đời tôi Hoa Kỳ cách nay 4 năm, còn ông bà cũ như chúng tôi, trên 90 tuổi vẫn còn khỏe.

Chúng tôi rất bận rộn vì cuộc sống hiện đại của mình. Tôi vẫn chân thành thay, nhưng vẫn còn đáng kính như họ mình xưa. Những gian truân của mình đã qua thành thói quen. Nhưng khác, còn gian truân bởi vì.